

عنوان مقاله:

بسمل در آئینه پژوهش

محل انتشار:

چهارمین همایش نگاهی نو به زبان و ادب عامه (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

مرضیه اسدی اول ارزنه ئی - کارشناس ارشد تاریخ و تمدن ملل اسلامی

خلاصه مقاله:

یکی از شخصیت های عرفانی باخرز، غلامعلی تیموری متخلص به بسمل می باشد. این پیر عارف با روی آوردن به هنر شعر، شرح حال خود را به رشته نظم در می آورد و حاصل آن، تدوین دیوان شعر بسمل در مسیل عشق می گردد. بسمل قالب شعر را نه برای نام و نان بلکه برای ترسیم اندیشه های عرفانی خود، ذکر مشایخ عرفان، مسلک عارف، ارشاد مریدان و آرامش درونی خود برمی گزیند و در لابلاهای آنها موضوعات تاریخی و اجتماعی بسیاری که طی سال های حیات این شاعر عارف اتفاق می افتد، گنجانده شده است. پیر باخرز با صرف سال های طولانی از عمر خویش در مسیر عرفان و ادب که ناملازمات بسیاری را نیز متحمل می شود، به جایگاهی می رسد که امروزه دوستداران زیادی مجذوب اندیشه های عرفانی اش شده اند. از آنجا که هنر و هنرمند در هر منطقه، جایگاه والایی دارد لذا نیاز هست جهت شناساندن این چهره ادبی- عرفانی، پژوهشی در خصوص شخصیت و آثار او به رشته تحریر درآید.

کلمات کلیدی:

باخرز، تیموری، بسمل، دیوان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/979167>

